

gaven nok være løst paa en anden Maade, uden at man havde behøvet at krænke Princippet om almindelig Værnepligt i strengeste Forstand. Hvis vi f. Eks. kun behøvede 50,000 Mand og raadede over 60,000 Mand uddannet Mandskab, var det ikke et Bevis paa, at vi uddannede for meget Mandskab, men et Vidnesbyrd om, at Værnepligtstiden var for lang. Det havde man forudset i 1866 og derfor foreslaaet, at naar Værnepligtsmassen blev for stor, naar Befolkningen steg alt for stærkt, skulde man indskrænke Værnepligtstiden. Den er som bekendt 16 Aar, 8 i Linien og 8 i Forstærkningen. Havde vi altsaa i det Eksempel, jeg nævnede, 10,000 Mand for meget, skulde man have skaaret bort af Tjenestetiden i Forstærkningen, saa at den blev 12—13 Aar, til man var kommen ned til de 50,000 Mand, det vilde have været rationelt; derved rørte man ikke ved Princippet. Det var forunderligt, at man den Gang gik til at røre ved det, thi hver Gang man i den mellemliggende Tid, naar enkelte Krigsministre forlangte Forandringer, navnlig i Retning af at fastsætte, at kun en vis Del af Fodfolkets Rekrutter skulde uddannes fuldt ud, Resten kun i 2 Maaneder, forhandle om Sagen, hævdede man fra Venstres Førere, at man ikke paa nogen Maade aabent eller skjult vilde fravige det Princip, der var nedlagt i Loven af 1867, om, at alt det vaabendygtige Mandskab skulde indkaldes og uddannes i den Tid, der var bestemt ved Loven. Hvorfor gjorde man da Forandringen af 1894? Udelukkende af Hensyn til Nedsættelsen i Militærudgifterne. Af den Grund fikserede man Tallet, og derved tjente man 7—800,000 Tjenestedage. Men det gik, som det er gaaet, naar man vil til Nedsættelser, man tænkte aldrig over Følgerne. Man nøjedes med at se paa Budgettet, men glemte ganske at spørge om, hvad Betydning Nedsættelsen vilde faa for Forsvaret. Og Sandheden er den, at Loven af 1894 er bleven Forsvarets store Ulykke. Det er den, der har ødelagt vort Forsvar. Det er den, der er Skyld i, at vi i dette Øjeblik intet Forsvar have.

Samtidig med at man vedtog Forligshærloven af 13. April 1894, var der af Justitsministeriet nedsat en Kommission for at fremsætte Forslag til en ny kongelig Anordning om Udskrivningen. Denne udkom den 24. August, altsaa 4 Maaneder efter Hærlovens Gennemførelse. Der var altsaa Grund til at formode, at denne kongelige Anordning vilde tage Hensyn til den Forandring, der var foregaaet ved

Loven. Men det skete saa langt fra, at man gik ud fra, at alt blev som hidtil, saa at alt Mandskabet skulde indkaldes og alt Mandskabet skulde uddannes. Det var ved Værnepligtsloven bestemt, at Læger og Dyrslæger skulde aftjene deres Værnepligt som Læger og Dyrslæger. Endvidere var det bestemt, at de Afdelinger, der behøvede Haandværkere af en vis Beskaffenhed, aarlig skulde have et vist Antal af saadanne Haandværkere. Nu gik man et Skridt videre i Retning af at tage Hensyn til Livsstillingerne. Der er i Anordningen opført ikke mindre end 20 forskellige Livsstillinger, som Hæren har Brug for, og de værnepligtige, der beklædte saadanne Stillinger, skulde fordeles til de forskellige Vaabenarter i et vist Antal. Jeg skal ikke oplæse hele Rækken af de 20 Livsstillinger, men nøjes med at oplyse, at den begyndte med Studenter, Farmaceuter, Polyteknikere og endte med Bagere, Slagtere og Barberer. Det havde selvfølgelig intet at sige, saalænge man havde almindelig Værnepligt, hvor alt Mandskabet blev indkaldt, thi saa var det den ligegyldigste Sag, hvorledes man fordelte de udskrevne, men nu fik det stor Betydning, som jeg senere skal berøre.

Den kongelige Anordning blev første Gang bragt i Anvendelse ved Udskrivningen af 1868. Der blev udskrevet 73 pCt. dels til egentlig Krigstjeneste, dels som Militærarbejdere, og 27 pCt. blev kasserede. Denne Kassationsprocent var lidt høj, naar man tager Hensyn til Kassationsprocenten i andre Lande. I vore Nabolande, Sverige og Norge, svinger den mellem 10 og 20 pCt., i Frankrig mellem 15 og 16. Der var dog intet i og for sig foruroligende i vor Kassationsprocent. Men i de kommende Aar vedblev Kassationsprocenten at vokse, saaledes at der kom et enkelt Aar, hvor Forholdet var saaledes, at man, selv om man ikke var nøje bekendt med Forholdene, dog kunde se, at der maatte være noget galt ved Udskrivningen. Det var i 1901. Da var Forholdet det, at man i to af Kredsene kasserede henholdsvis 26 og 29 pCt., i en Kreds 37 pCt. og i to henholdsvis 41 og 42 pCt. Der var altsaa en Difference paa 16 pCt. i Kassationerne i to af Kredsene. Men dette var urigtigt, derom kunde der ikke være nogen Tvivl. En af vore Militærlæger, der særlig beskæftigede sig med Udskrivningsvæsenet, gjorde opmærksom paa, at der var Anledning til at raabe Vagt i Gevær, at Kassationsprocenten var stegen paa utilbørlig Maade, og at det Vidnesbyrd, der fremgik